TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2011. gada 3. martā *

Lieta C-440/09

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Sąd Najwyższy* (Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2009. gada 18. augustā un kas Tiesā reģistrēts 2009. gada 11. novembrī, tiesvedībā

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Nowym Sączu

pret

Stanisława Tomaszewska.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. Ž Kāzels [*J.-J. Kasel*] (referents), tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un E. Levits,

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

* Tiesvedības valoda — poļu.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 17. novembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Nowym Sączu* vārdā — D. Karvala-Šota [*D. Karwala-Szot*] un B. Rebilasa [*B. Ręb*ilas], pārstāves,

— Polijas valdības vārdā — J. Faldiga [*J. Faldyga*] un A. Siveka [*A. Siwek*], pārstāves,

— Eiropas Komisijas vārdā — V. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un M. Ovsjani-Hornunga [*M. Owsiany-Hornung*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 45. pantu Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu

piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kas atjaunināta un papildināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, 1. lpp.) un kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 1992/2006 (OV L 392, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1408/71").

2 Šis lūgums ir iesniegts, izskatot strīdu starp *Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Nowym Sączu* (sociālā nodrošinājuma iestāde, Novi Sončas [*Nowy Sącz*] nodaļa; turpmāk tekstā — "*Zakład Ubezpieczeń Społecznych*") un S. Tomaševsku [*S. Tomaszewska*] par iemaksu laika posma, ko viņa ir pabeigusi citā dalībvalstī, ņemšanu vērā, kā arī par Polijas tiesībās paredzēto minimālo termiņu tiesību uz vecuma pensiju iegūšanai.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

3 Saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 1. panta r) punktu frāze "apdrošināšanas laika posmi" nozīmē iemaksu laika posmus vai darba laika posmus darbinieka vai pašnodarbinātas personas statusā, kas par apdrošināšanas laika posmiem definēti vai atzīti tajos tiesību aktos, saskaņā ar kuriem tie tika pabeigti vai uzskatīti par pabeigtiem, un visus tos

laika posmus, kas uzskatāmi par tādiem, ja minētajos tiesību aktos tie uzskatīti par līdzvērtīgiem apdrošināšanas laika posmiem.

4 Minētās regulas 45. panta, kura nosaukums ir "Tādu apdrošināšanas vai dzīvesvietas laika posmu atzīšana attiecībā uz tiesību uz pabalstiem iegūšanu, saglabāšanu vai atgūšanu, kuri pabeigti saskaņā ar tiem tiesību aktiem, kas attiekušies uz darbinieku vai pašnodarbinātu personu", 1. punktā ir paredzēts šādi:

"Ja kādas dalībvalsts tiesību akti saskaņā ar sistēmu, kas nav īpaša sistēma 2. vai 3. punkta nozīmē, nosaka, ka tiesību uz pabalstiem iegūšana, saglabāšana vai atgūšana ir atkarīga no apdrošināšanas vai dzīvesvietas laika posmu pabeigšanas, tad vajadzības gadījumā šīs dalībvalsts kompetentā institūcija ņem vērā tādus apdrošināšanas vai dzīvesvietas laika posmus, kas ir pabeigti saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem, neatkarīgi no tā, vai tas veikts saskaņā ar vispārēju sistēmu vai īpašu sistēmu un darbinieka vai pašnodarbinātas personas statusā. Šiem mērķiem tā ņem vērā šos laika posmus tā, it kā tie būtu pabeigti saskaņā ar tās tiesību aktiem."

Valsts tiesiskais regulējums

5 Polijā vecuma pensiju un citu pensiju tiesiskais regulējums ir ietverts 1998. gada 17. decembra Likumā par vecuma pensijām un citām pensijām, ko izmaksā Sociālā nodrošinājuma kase (*ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych*), tā konsolidētajā redakcijā (2004. gada *Dz. U.* Nr. 39, 353. pozīcija; turpmāk tekstā — "Likums par vecuma pensijām").

6 Likuma par vecuma pensijām 5. pantā ir paredzēts šādi:

"1. Nosakot tiesības uz vecuma pensiju vai citu pensiju vai aprēķinot to apmēru, ievērojot 2.–5. punktu, tiek ņemti vērā šādi laika posmi:

1) iemaksu laika posmi 6. panta izpratnē;

2) iemaksu laika posmiem pielīdzināmie laika posmi 7. panta izpratnē.

2. Nosakot tiesības uz vecuma pensiju vai citu pensiju vai aprēķinot to apmēru, iemaksu laika posmiem pielīdzināmie laika posmi tiek ņemti vērā tiktāl, ciktāl tie nepārsniedz vienu trešdaļu no pierādītajiem iemaksu laika posmiem.

[…]"

7 Minētā likuma 10. panta 1. punkts ir šāds:

"Nosakot tiesības uz vecuma pensiju vai aprēķinot tās apmēru, tiek turklāt ņemti vērā šādi laika posmi, kas, ievērojot 56. pantu, tiek aplūkoti kā iemaksu laika posmi:

[…]

3) pirms 1983. gada 1. janvāra esoši nodarbinātības laika posmi lauksaimniecībā, kas ir pabeigti pēc 16 gadu vecuma sasniegšanas, ja atbilstoši 5.–7. pantā noteiktajiem principiem noteiktie iemaksu laika posmi un tiem pielīdzināmie laika posmi ir īsāki par laika posmu, kas nepieciešams pensijas nodrošināšanai, ciktāl tie ir vajadzīgi, lai papildinātu šo laika posmu."

8 Likuma par vecuma pensijām 29. panta 1. punkta 1) apakšpunkts ir šāds:

"Pirms 1949. gada 1. janvāra dzimušajiem apdrošinātajiem, kas nav sasnieguši 27. panta 1. punktā noteikto pensijas vecumu, var tikt piešķirta pensija:

1) sievietei — pēc 55 gadu vecuma sasniegšanas, ja viņa ir pabeigusi vai nu vismaz 30 gadus ilgus iemaksu laika posmus un tiem pielīdzināmus laika posmus, vai vismaz 20 gadus ilgus iemaksu laika posmus un tiem pielīdzināmus laika posmus un ir tikusi atzīta par darba nespējīgu pilnā apmērā."

9 Šī likuma 46. pantā ir paredzēts, ka:

"1. Tiesības uz vecuma pensiju atbilstoši 29., 32., 33. un 39. pantā paredzētajiem noteikumiem ir arī apdrošinātajām personām, kas ir dzimušas pēc 1948. gada 31. decembra un pirms 1969. gada 1. janvāra, ja tās atbilst šādiem nosacījumiem:

1) tās nav pievienojušās atklātam pensiju fondam vai ir iesniegušas lūgumu uzkrājumu atklātajā pensiju fondā ar sociālā nodrošinājuma iestādes starpniecību pārnest uz valsts budžetu;

2) tās 2008. gada 31. decembrī atbilda šajās tiesību normās noteiktajām prasībām vecuma pensijas saņemšanai."

Pamata lieta un prejudiciālais jautājums

10 S. Tomaševska, kura ir dzimusi 1952. gada 1. martā, sasniedzot 55 gadu vecumu, pieprasīja piešķirt viņai priekšlaicīgu vecuma pensiju.

11 Viņa nebija pievienojusies atklātam pensiju fondam un Polijā bija pabeigusi 181 mēnesi ilgus iemaksu laika posmus, iemaksu laika posmiem pielīdzināmus laika posmus 77 mēnešu un 11 dienu apmērā, kā arī nodarbinātības laika posmus savu vecāku lauku saimniecībā 56 mēnešu un 25 dienu apmērā. Turklāt viņa bijušās Čehoslovākijas Sociālistiskās Republikas teritorijā bija pabeigusi iemaksu laika posmus 49 mēnešu apmērā.

12 Ar 2007. gada 2. augusta lēmumu *Zakład Ubezpieczeń Społecznych* noraidīja S. Tomaševskas pieprasījumu piešķirt viņai vecuma pensiju, pamatojot, ka viņa nav pierādījusi obligātā minimālā 30 gadu iemaksu laika posma pabeigšanu Likuma par vecuma pensijām 29. panta 1. punkta 1) apakšpunkta izpratnē. Tā kā, ņemot vērā šī likuma 5. panta 2. punktu, iemaksu laika posmiem pielīdzināmie laika posmi nedrīkst pārsniegt trešdaļu no Polijā pabeigto iemaksu laika posmu apmēra, *Zakład Ubezpieczeń Społecznych* ieskaitīja tikai 181 mēnesi kā iemaksu laika posmus un 60 mēnešus un 10 dienas kā iemaksu laika posmiem pielīdzināmos laika posmus. Tādējādi, tā kā S. Tomaševskai nebija arī apliecinājuma par pilnīgu daba nespēju, *Zakład*

Ubezpieczeń Społecznych uzskatīja, ka viņa neatbilst nosacījumiem par sieviešu priekšlaicīgu pensionēšanos.

13 S. Tomaševska par šo lēmumu cēla prasību *Sąd Okręgowy w Nowym Sączu* (Novi Sončas iecirkņa tiesa). Ar 2007. gada 7. decembra spriedumu tā daļēji apmierināja S. Tomaševskas prasību, atzīstot, ka viņai ir tiesības uz proporcionālu vecuma pensiju, sākot no 2007. gada 14. maija.

14 Ar 2008. gada 5. augusta spriedumu *Sąd Apelacyjny w Krakowie* (Krakovas apelācijas tiesa) noraidīja *Zakład Ubezpieczeń Społecznych* iesniegto apelācijas sūdzību un apstiprināja pirmās instances tiesas spriedumu.

15 *Sąd Apelacyjny w Krakowie* uzskatīja, ka Polijā un ārvalstīs pabeigto apdrošināšanas laika posmu summēšana ļauj pilnībā ņemt vērā Polijā un ārvalstīs pabeigtos iemaksu laika posmus atbilstoši principam par vienlīdzīgu attieksmi pret migrējošiem darba ņēmējiem. Uzskatot, ka iemaksu laika posmiem pielīdzināmie laika posmi nedrīkst pārsniegt trešdaļu no Polijā pabeigtajiem iemaksu laika posmiem, izveidotos situācija, kad migrējošo darba ņēmēju iemaksu laika posmiem pielīdzināmie laika posmi tiktu ņemti vērā atbilstoši mazāk izdevīgam režīmam, nekā tas būtu gadījumā, kad personas var pierādīt samērā ilgu iemaksu laika posmu pabeigšanu Polijā.

16 *Zakład Ubezpieczeń Społecznych* iesniedza kasācijas sūdzību, norādot uz Regulas Nr. 1408/71 45. panta 1. punkta un Padomes 1972. gada 21. marta Regulas (EEK) Nr. 574/72, ar kuru nosaka īstenošanas kartību Regulai Nr. 1408/71 (OV L 74, 1. lpp.), redakcijā, kas atjaunināta un papildināta ar Regulu Nr. 118/97 (turpmāk tekstā — "Regula Nr. 574/72"), 15. panta 1. punkta a) apakšpunkta, kā arī Likuma par vecuma

pensijām 5. panta 2. punkta kļūdainu interpretāciju. *Sąd Apelacyjny w Krakowie* esot nepareizi nospriedusi, ka Polijā pabeigtie iemaksu laika posmiem pielīdzināmie laika posmi ir jāņem vērā apmērā, kas nepārsniedz trešdaļu no pierādītajiem Polijā un ārvalstīs pabeigtajiem iemaksu laika posmiem.

17 *Zakład Ubezpieczeń Społecznych* uzskata, ka, lai varētu ņemt vērā dažādos apdrošināšanas laika posmus, ir jārīkojas atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 45. panta 1. punktā paredzētajai kārtībai. Lai izvērtētu, vai dalībvalstī pabeigtais apdrošināšanas laika posms ir pietiekams pamats, lai iegūtu tiesības uz vecuma pensiju, šīs dalībvalsts kompetentajai iestādei vispirms būtu jāpiemēro vienīgi minētās dalībvalsts tiesību normas un jānosaka, vai šajā valstī pabeigtais apdrošināšanas laika posms varētu būt pamats tiesībām uz vecuma pensiju, kuru izmaksā minētā iestāde. Ja šādi identificētie apdrošināšanas laika posmi nav pietiekami, turpinot būtu jāņem vērā citās dalībvalstīs pabeigtie apdrošināšanas laika posmi.

18 Šīs pieejas apstiprinājums esot rodams Regulas Nr. 574/72 15. pantā. Turklāt atbilstoši tai esot iespējams ņemt vērā visus ārvalstīs pabeigtos apdrošināšanas laika posmus — gan iemaksu laika posmus, gan tiem pielīdzināmos — jo dažādu iemaksu laika posmu vērā ņemšanas ierobežojums neesot piemērojams ārvalstīs pabeigtajiem laika posmiem, kas esot ļoti nozīmīgi gadījumā, kad šādi laika posmi esot tikuši pabeigti saskaņā ar tādas dalībvalsts tiesību aktiem, kurā tie tiek ņemti vērā, lai konstatētu tiesību uz pensiju iegūšanu.

19 Turpretim *Sąd Apelacyjny w Krakowie* uzskata, lai noteiktu tiesības uz sociālā nodrošinājuma pabalstiem saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 45. panta 1. punktu, ikvienai dalībvalstij citu Eiropas Savienības dalībvalstu teritorijā pabeigtie apdrošināšanas laika posmi ir jāpielīdzina savā teritorijā pabeigtajiem laika posmiem.

20 Atzinusi, ka *Sąd Apelacyjny w Krakowie* nostāju turklāt apstiprina arī Regulas Nr. 1408/71 46. panta 2. punkta a) apakšpunkta pirmais teikums par pensijas teorētiskā apmēra aprēķinu, iesniedzējtiesa secināja, ka strīdīgs ir jautājums par to, vai iemaksu laika posmiem pielīdzināmo laika posmu vērā ņemšanas ierobežojums nedrīkst pārsniegt trešdaļu no pierādītajiem Polijā pabeigtajiem iemaksu laika posmiem vai trešdaļu no visiem apdrošinātās personas karjeras laikā pabeigtajiem apdrošināšanas laika posmiem, tostarp citās dalībvalstīs pabeigtajiem.

21 Šādos apstākļos *Sąd Najwyższy* [Augstākā tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Regulas [Nr. 1408/71] 45. panta 1. punkts saistībā ar Regulas [Nr. 574/72] 15. panta 1. punkta a) apakšpunktu ir jāinterpretē tādējādi, ka kompetentajai dalībvalsts iestādei, kad tā konstatē, ka darba ņēmējs nav izpildījis nosacījumu par tādiem šajā valstī pabeigtiem apdrošināšanas laika posmiem, kas būtu pietiekami, lai saskaņā ar šīs valsts tiesību normām viņam būtu tiesības uz vecuma pensiju, ir jāņem vērā citā dalībvalstī pabeigtie apdrošināšanas laika posmi, no jauna aprēķinot apdrošināšanas laika posmus, no kuriem ir atkarīga tiesību iegūšana, piemērojot valsts tiesībās noteikto regulējumu, un tādējādi citā dalībvalstī pabeigtos laika posmus aplūkojot tāpat kā tos, kas pabeigti šajā dalībvalstī, vai arī tā, ka citā dalībvalstī pabeigtie laika posmi tiek summēti ar iepriekš saskaņā ar atbilstošo regulējumu aprēķināto šajā dalībvalstī pabeigto laika posmu?"

Par prejudiciālo jautājumu

22 Vispirms ir jānorāda, ka strīds starp *Zakład Ubezpieczeń Społecznych* un S. Tomaševsku ir par tiesību uz vecuma pensiju iegūšanu, jautājumu, uz kuru attiecas Regulas Nr. 1408/71 45. panta 1. punkts, bet pensijas summas aprēķina noteikumi ir

ietverti minētās regulas 46. un nākamajos pantos (šajā ziņā skat. 1993. gada 9. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-45/92 un C-46/92 *Lepore* un *Scamuffa*, *Recueil*, I-6497. lpp., 13. punkts, kā arī 1996. gada 12. septembra spriedumu lietā C-251/94 *Lafuente Nieto*, *Recueil*, I-4187. lpp., 49. punkts).

23 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 1408/71 45. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka, nosakot valsts tiesībās paredzēto minimālo obligāto apdrošināšanas laika posmu, kas nepieciešams, lai migrējošam darba ņēmējam būtu tiesības uz vecuma pensiju, attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei, nosakot šīs dalībvalsts tiesībās paredzēto ierobežojumu, kuru attiecībā pret iemaksu laika posmiem nedrīkst pārsniegt tiem pielīdzināmie laika posmi, ir jāņem vērā tikai šajā dalībvalstī pabeigtie iemaksu laika posmi vai tomēr visi migrējošā darba ņēmēja karjeras laikā, tostarp citās dalībvalstīs, pabeigtie apdrošināšanas laika posmi.

24 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai dalībvalstis saglabā kompetenci paredzēt noteikumus, kas nepieciešami sociālā nodrošinājuma pabalstu piešķiršanai, pat ja to piešķiršana tiek padarīta vēl stingrāka, ja vien tajos nav ietverta tieša vai netieša Savienības darba ņēmēju diskriminācija (1994. gada 20. septembra spriedums lietā C-12/93 *Drake*, *Recueil*, I-4337. lpp., 27. punkts; 1997. gada 20. februāra spriedums apvienotajās lietās C-88/95, C-102/95 un C-103/95 *Martínez Losada* u.c., *Recueil*, I-869. lpp., 43. punkts, un 2005. gada 20. janvāra spriedums lietā C-306/03 *Salgado Alonso*, Krājums, I-705. lpp., 27. punkts).

25 Ar Regulu Nr. 1408/71 ieviestā sistēma ir tikai sadarbības sistēma, kas it īpaši attiecas uz darbiniekiem un pašnodarbinātām personām, kuri dažādos apstākļos izmanto savas tiesības brīvi pārvietoties, piemērojamā tiesiskā regulējuma vai regulējumu noteikšanai (2006. gada 9. marta spriedums lietā C-493/04 *Piatkowski*, Krājums, I-2369. lpp., 20. punkts; 2006. gada 18. jūlija spriedums lietā C-50/05 *Nikula*, Krājums, I-7029. lpp., 20. punkts, un 2008. gada 3. aprīļa spriedums lietā C-103/06 *Derouin*, Krājums, I-1853. lpp., 20. punkts).

26 Šai sistēmai ir raksturīgi, ka nodarbinātības vai apdrošināšanas laika posmiem piemērojamie nosacījumi katrā dalībvalstī, kurā attiecīgais darba ņēmējs ir strādājis, ir citādi. Šie nosacījumi, kā tas izriet no Regulas Nr. 1408/71 1. panta r) punkta, tiek noteikti vienīgi dalībvalsts tiesību aktos, kuru ietvaros minētie laika posmi ir pabeigti.

27 Katrā ziņā, paredzot minētos nosacījumus, dalībvalstīm ir jāievēro Savienības tiesību normas, tostarp Regulas Nr. 1408/71 mērķis, kā arī tās pamatā esošie principi.

28 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1408/71 mērķis, kā tas ir minēts tās preambulas otrajā un ceturtajā apsvērumā, ir nodrošināt darba ņēmēju un pašnodarbināto personu brīvu pārvietošanos Savienībā, ievērojot tiesiskajam regulējumam valsts sociālā nodrošinājuma jomā piemītošās īpatnības. Šajā nolūkā, kā tas izriet no tās preambulas piektā, sestā un desmitā apsvēruma, šī regula principā apstiprina vienlīdzīgu attieksmi pret darba ņēmējiem, ievērojot atšķirīgus valstu tiesiskos regulējumus, un tās mērķis ir labāk garantēt vienlīdzīgu attieksmi pret visiem darba ņēmējiem, kas strādā dalībvalstī, kā arī nenostādīt nelabvēlīgākā stāvoklī tos, kuri izmanto viņu tiesības brīvi pārvietoties (iepriekš minētie spriedumi lietā *Piatkowski*, 19. punkts; lietā *Nikula*, 20. punkts, un lietā *Derouin*, 20. punkts).

29 Attiecībā, konkrētāk, uz vecuma apdrošināšanu Regulas Nr. 1408/71 45. panta 1. punktā ir ietverta prasība, ka tās dalībvalsts, kuras tiesību aktos tiesību uz pensiju iegūšanai tiek piemērots nosacījums par minimālā apdrošināšanas laika posma pabeigšanu, kompetentajai iestādei, ja tas nepieciešams attiecīgā darba ņēmēja tiesību uz pensiju nodibināšanai, ir jāņem vērā atbilstoši visu citu dalībvalstu tiesību aktiem pabeigtie

apdrošināšanas laika posmi, pielīdzinot tos atbilstoši savas dalībvalsts tiesību aktiem pabeigtajiem laika posmiem.

30 Tādējādi ar Regulas Nr. 1408/71 45. pantu tiek īstenots EKL 42. panta a) punktā paredzētais visu apdrošināšanas, uzturēšanās vai nodarbinātības laika posmu summēšanas princips. Šis ir viens no Savienības dalībvalstu sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinēšanas pamatprincipiem - garantēt, ka EKL paredzētās pārvietošanās brīvības rezultātā darba ņēmējam netiek liegti sociālā nodrošinājuma pabalsti, uz kuriem tas varētu pretendēt, ja savu karjeru būtu veidojis vienā dalībvalstī. Šādas sekas faktiski varētu atturēt Savienības darba ņēmēju no pārvietošanās brīvības tiesību izmantošanas un tādējādi ierobežot šo brīvību (1995. gada 26. oktobra spriedums lietā C-481/93 *Moscato*, *Recueil*, I-3525. lpp., 28. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Salgado Alonso*, 29. punkts).

31 Tādējādi dalībvalstij ir tiesības paredzēt minimālo iemaksu laika posmu, lai rastos tiesības uz valsts tiesību aktos paredzēto pensiju, un noteikt saistībā ar to vērā ņemamo laika posmu raksturu un ierobežojumus, lai saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 45. pantu ar tādiem pašiem noteikumiem ņemtu vērā arī laika posmus, kas pabeigti, pamatojoties uz citu dalībvalstu tiesību aktiem, tā, it kā tie būtu pabeigti, pamatojoties uz valsts tiesību aktiem (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Salgado Alonso*, 31. punkts).

32 Šajā lietā no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka citā dalībvalstī pabeigtos iemaksu laika posmus *Zakład Ubezpieczeń Społecznych* atzīst, nosakot personas tiesības uz vecuma pensiju, un tie tiek pieskaitīti visiem Polijā pabeigtajiem iemaksu laika posmiem. Tomēr šie paši citā dalībvalstī pabeigtie iemaksu laika posmi netiek

ņemti vērā, kad ir jānosaka trešdaļas robeža, kuru attiecībā pret iemaksu laika posmiem nedrīkst pārsniegt tiem pielīdzināmie laika posmi.

33 Nav strīda par to, ka tāds darba ņēmējs, kāds aplūkojams pamata lietā, kurš ir pabeidzis iemaksu laika posmus Polijā, kā arī citā dalībvalstī, šī apstākļa dēļ atrodas nelabvēlīgākā situācijā nekā tāds darba ņēmējs, kurš iemaksu laika posmus ir pabeidzis Polijā.

34 Kā izriet no *Zakład Ubezpieczeń Społecznych* veiktā aprēķina, S. Tomaševska var atsaukties tikai uz 60 mēnešus ilgu iemaksu laika posmam pielīdzināmo laika posmu un tādējādi viņai ir 346 mēnešus ilgs pierādītais iemaksu laika posms, kas nav pietiekams, lai viņa varētu iegūt tiesības uz pensiju. Turpretim, ja S. Tomaševska visus iemaksu laika posmus būtu pabeigusi Polijā, nevis izmantojusi savas tiesības brīvi pārvietoties un pabeigusi iemaksu laika posmus arī citā dalībvalstī, viņa varētu atsaukties uz 76 mēnešus ilgu iemaksu laika posmam pielīdzināmo laika posmu un tādējādi viņas iemaksu laika posms būtu pavisam 362 mēnešus ilgs, kas atbilst minimālajam 30 gadu laika posmam, kas nepieciešams, lai iegūtu tiesības uz pensiju.

35 Šādos apstākļos tāda valsts tiesību normu piemērošana, kā to pamata lietā veikusi *Zakład Ubezpieczeń Społecznych*, kuras rezultātā gadījumā, kad jānosaka trešdaļas robeža, kuru attiecībā pret iemaksu laika posmiem nedrīkst pārsniegt tiem pielīdzināmie laika posmi, Savienības darba ņēmēji, kuri ir izmantojuši savas tiesības brīvi pārvietoties, tiek nostādīti nelabvēlīgākā situācijā nekā darba ņēmēji, kuri šīs tiesības

nav izmantojuši, var radīt šķērsli darba ņēmēju pārvietošanās brīvībai un rada šķēršļus Regulas Nr. 1408/71 45. panta normu par summēšanu piemērošanai.

36 No šī sprieduma 31. punktā minētās judikatūras izriet, ka Polijas tiesībās, protams, var paredzēt minimālo iemaksu laika posmu, kas nepieciešams tiesību uz vecuma pensiju iegūšanai, un noteikt vērā ņemamo laika posmu raksturu un ierobežojumus, bet to var darīt tikai ar nosacījumu, ka atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 45. pantam citā dalībvalstī pabeigtos iemaksu laika posmus ņem vērā ar tādiem pašiem nosacījumiem kā Polijā pabeigtos laika posmus.

37 Tādējādi laika posmi, kurus S. Tomaševska ir pabeigusi jebkurā citā dalībvalstī, ir jāpielīdzina Polijā pabeigtajiem iemaksu laika posmiem, un tādēļ tie ir jāņem vērā, aprēķinot trešdaļu, kuru attiecībā pret iemaksu laika posmiem nedrīkst pārsniegt tiem pielīdzināmie laika posmi.

38 Attiecībā uz Polijas valdības argumentu, ka citās dalībvalstīs pabeigto iemaksu laika posmu neņemšana vērā, nosakot trešdaļu, kuru attiecībā pret iemaksu laika posmiem nedrīkst pārsniegt tiem pielīdzināmie laika posmi, esot attaisnojama ar administratīvām grūtībām un citām praktiskām problēmām, ir vien jākonstatē, ka atbilstoši EKL 39. panta 3. punktam darba ņēmēju brīvas pārvietošanās ierobežojumus var pamatot vienīgi ar sabiedriskās kārtības, sabiedriskās drošības un sabiedrības veselības apsvērumiem. Tādējādi, izņemot šos Līgumā konkrēti minētos gadījumus, nekādi darba ņēmēju pārvietošanās brīvības ierobežojumi nav pamatoti (šajā ziņā skat. 1991. gada 7. marta spriedumu lietā C-10/90 *Masgio*, *Recueil*, I-1119. lpp., 24. punkts,

un 2004. gada 16. septembra spriedumu lietā C-400/02 *Merida*, Krājums, I-8471. lpp., 30. punkts).

39 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1408/71 45. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka, nosakot valsts tiesībās paredzēto minimālo obligāto apdrošināšanas laika posmu, kas nepieciešams, lai migrējošam darba ņēmējam būtu tiesības uz vecuma pensiju, attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei, nosakot šīs dalībvalsts tiesībās paredzēto ierobežojumu, kuru attiecībā pret iemaksu laika posmiem nedrīkst pārsniegt tiem pielīdzināmie laika posmi, ir jāņem vērā visi migrējošā darba ņēmēja karjeras laikā, tostarp citās dalībvalstīs, pabeigtie apdrošināšanas laika posmi.

Par tiesāšanās izdevumiem

40 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kas atjaunināta un papildināta ar

Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 un kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 1992/2006, 45. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, nosakot valsts tiesībās paredzēto minimālo obligāto apdrošināšanas laika posmu, kas nepieciešams, lai migrējošam darba ņēmējam būtu tiesības uz vecuma pensiju, attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei, nosakot šīs dalībvalsts tiesībās paredzēto ierobežojumu, kuru attiecībā pret iemaksu laika posmiem nedrīkst pārsniegt tiem pielīdzināmie laika posmi, ir jāņem vērā visi migrējošā darba ņēmēja karjeras laikā, tostarp citās dalībvalstīs, pabeigtie apdrošināšanas laika posmi.

[Paraksti]